

Från hörapparat till reservapparat. En intervjustudie med hörselskadade som valt att inte använda sin hörapparat.

Carina Sjödin 2000

Sammanfattning

Ett stort antal personer får hörapparat ordinerade och genomgår utprovning på landets hörselklinik. Det råder dock ett mörkertal över hur många personer som fortsättningsvis använder sina hörapparater efter själva rehabiliteringstiden, utan som man allmänt säger "lägger dem i byrålådan", dvs inte använder dem. Tidigare forskning på området har främst fokuserat på äldre personers hörapparat användning, hur dessa individer upplevt själva utprovningen av hörapparat dels vad gäller hörselvårdens insatser, dels i förhållande till sig själva och sin omgivning.

Syftet med denna undersökning har varit att belysa anledningen till att yrkesverksamma personer inte använder sina ordinerade hörapparater. Sex personer i yrkesverksam ålder, som var och en genomgått hörapparatutprovning på en hörselklinik i Stockholm deltog i studien. Databesamling har skett via intervjuer som kvalitativt analyserades.

Resultaten visade att samtliga intervjupersoner upplevde ett behov av att man trots den obefintliga eller ringa användningen av hörapparaterna ändå hade dem kvar som ett slags reservapparater, då de ingav en sorts trygghet. Anledningarna till att man inte använde sina hörapparater sas bero på ogynnsamma ljudmiljöer, vilket upplevelsemässigt blev olidligt för personen eller man hörde för bra för att det skulle vara mödan värd att använda hörapparat på heltid, och av den anledningen glömdes de med tiden bort. Situationer där hörapparaterna skulle kunna användas var viktiga möten, då man visste att det kunde bli svårt att höra, eller om hörseln försämrades. Från hörselvårdens sida behöver audionomen vara lyhörd och försäkra sig om att personen själv vill och är motiverad till att börja med hörapparat. För att kunna ta till sig hörapparaten krävs från patientens sida både en vilja och en tids övning för att detta skall lyckas. För en del personer går processen bra medan andra behöver mycket stöd både under rehabiliteringen och från den egna sociala omgivningen.

Abstract

Saknas